

[Niels Westerby.]

blot kommer op på en indtægt af over 27.000 kr., vil man komme til at aflevere henvend halvdelen af sin indtjening til alle disse forskellige formål; det vil sige, at ca. halvdelen af det, man producerer, bliver taget fra én, og det vil jo kunne bidrage til at hæmme produktionslysten noget.

Nu er det jo ikke sikkert, at den side af sagen absolut skal løses under den form, at man svækker indsatsen på det område, der er til debat i dag, altså pensionen til de ældre; det kunne jo lige så godt gøres i form af, at man sænkede de almindelige indkomstskatter og lagde større vægt på forbrugs-skatterne.

Det forekommer mig, at man kan ikke stille det således op, at man kun siger, at regeringen er kommet med et forslag om indtægtsbestemt tillægspension, medens de konservative er kommet med en skitse, der går ud på, at man skal generelt, i almindelighed, forhøje folkepensionen. Det er nok rigtigt, at man kan karakterisere det konservative forslag sådan, at det bare er en generel forhøjelse af den almindelige folkepension; men der er jo ganske oplagt betydelige begrænsninger i regeringens tanker om en indtægtsbestemt tillægspension; der er begrænsninger i den forstand, at man jo giver en hel del mere til de lavere indkomstgrupper end det, der følger af deres indtægt, og en hel del mindre til de højere indtægtsgrupper end det, der følger af deres indtægt.

Nu er det jo sådan, at man i almindelighed ved pension forstår dette, at man ved en pension skal sikre sig, at man kan opretholde en del af den indtægt, man havde, medens man arbejdede. Ifølge regeringens tanker er det jo sådan, at mennesker, der har haft en indtægt på 10.000 kr. i de 15 bedste år, skal have 13.000 kr. — sådan er det efter skitsen til almindelig tillægspension. Det vil med andre ord sige, at man skal have mere end det, man fik, dengang man var i de aktive aldersklasser. Kan man sige, at dette er en slags pension? Er det ikke snarere en slags aldersgevinst? Stiller man

ikke tingene sådan op for en stor gruppe, at dens eneste chance for at hæve sin levefod noget er at vente, til man bliver gammel?

Det forekommer mig, at dette synspunkt kommer endnu mere grelt frem i den konservative skitse. Her er det jo således, at man kan få op til 17.500 kr., selv om man i de 15 bedste år har haft en indtægt på 10.000 kr. i gennemsnit. Det vil altså sige, at en meget stor gruppe af borgere først får tålelige økonomiske forhold, når de bliver gamle, medens de, skønt det næsten er en ubeskrivelig tanke, skal klare sig for 10.000 kr., mens de er i den aktive aldersgruppe.

Omvendt ligger det i den højere top sådan, at regeringen har foretaget den begrænsning, at man ikke får tillægspension af den indtægt, der ligger over 40.000-44.000 kr. Det forekommer os at være en rimelig moderering af indtægtsprincippet, og jeg vil da gerne sige, at der er mange gode argumenter at fremhæve til fordel for at gøre denne tillægspension indtægtsbestemt.

For det første er det således, at når mennesker i deres aktive år har opnået ganske bestemte goder, et bestemt indkomstniveau, så er der også dermed skabt en baggrund, der gør det svært for dem senere at vænne sig til et meget lavere stade. Der er grund til at sikre, at folk så nogenlunde kan få det, som de havde det, da de var i den aktive alder, at de ikke skal gå for langt ned i indtægt. Det ville blive for svært, og dette taler for at gøre pensionen indtægtsbestemt.

For det andet bygger vi jo for tjenestemændenes vedkommende også på en slags indtægtsbestemt pension, det er jo det almindelige princip dér; man får mere i pension, hvis man har haft en højere indtægt, og man får mindre, hvis man har haft en lavere indtægt. Også her er dette princip modereret noget; men blandt tjenestemænd føles denne fremgangsmåde, dette princip, denne indtægtsbestemte pensionsform, som værende en relativt naturlig måde at give pensioner på.

Disse ting taler efter min mening for, at man i høj grad bør interessere sig for, at det